

Det er det, vi har arbejdet på i mange år efterhånden, og man må sige, at med den kombination, der er i denne finanslov, hvor det rummelige arbejdsmarked endnu en gang bliver understreget og forbedret, hvor man sørger for, at der bliver lagt vægt på formel uddannelseskompetence til så vidt muligt alle gennem en voksen- og efteruddannelsesreform, og hvor man lægger vægt på muligheder og ikke på mangler, har man også gennem den førtidspensionsreform, som nu kommer, og hvor arbejdslevnen og ikke den mistede erhvervssevne bliver det centrale, lagt grunden til at vinde kampen mod udstødelse.

Det arbejdsmarked, der kommer ud af det, kræver socialt ansvar. Det kræver socialt ansvar hos den enkelte, det kræver socialt ansvar hos virksomhederne, og det kræver et fællesskab. Det tror jeg vi er i stand til at bygge op, og hvis vi er det, er det nok det bedste signal, vi kan sende her ved årtusindskiftet, for det er i virkeligheden det, der viser, at det danske samfund kan hænge sammen, at det faktisk kan bygge en politik op, som er solidarisk.

Vi er ikke færdige med den konstruktion, og vi er det specielt ikke i relation til den gruppe af medborgere, som er udlændinge. Det er en konstruktion, en velfærdsreform, som kræver plads til alle og har brug for alle, og derfor drejer velfærden sig altså om alle i landet, uanset statsborgerskab, uanset efternavn og etnisk oprindelse. Der er samtidig grund til at sige, at med de små årgange, som er på vej, er der god brug for alle de hænder, som vi kan sætte i arbejde.

Det er en erkendelse, som jeg synes, vi bør udbrede til flest muligt, herunder jo ikke mindst til den ældre del af den danske befolkning, hvis velfærd ganske afgørende afhænger af, at vi kan holde økonomien i gang.

Derfor er det budskab noget, som burde være det fremherskende i stedet for den frygt for udlændinge og etniske minoriteter, som andre prøver at sprede. Man kan undre sig over, hvor tit problemerne og vanskelighederne med dem, der er af anden etnisk oprindelse, bliver fremhævet, og hvor sjældent det er ressourcerne og mulighederne.

I finansloven er der i hvert fald på tre væsentlige punkter lagt op til en bedre indslusning på arbejdsmarkedet for disse grupper, både med hensyn til bedre meritgivning og med hensyn til, at man får sikret sig, at de enkelte får bedre rådgivning, og at man i det hele taget får

lukket arbejdsmarkedet op. Det tror jeg vil være en stor og væsentlig hjælp. Men først i det øjeblik, hvor vi kan konstatere, at hvad enten man hedder Kahn, Cohen eller Knudsen, har man altså den samme adgang til stillingerne på det danske arbejdsmarked, har vi reelt sikret den velfærdsreform, som vi er så godt i gang med.

Forudsætningen er, at integrationsloven, som vi vedtog for efterhånden mange måneder siden, men som først har fungeret fra den 1. januar, faktisk kommer til at fungere. Vi har oplevet, at integrationsydelsen havde problemer. Regeringen har taget konsekvensen af det. I stedet for at risikere, at dette at have kontakten til de sociale myndigheder blev væsentligere end kontakten til arbejdsmarkedet, har man nu stillet forslag om, at integrationsydelsen skal hæves. Det hilser vi velkommen fra radikal side. Der er ingen tvivl om, at en sådan ændring kan stoppe nogle af problemerne dér, hvor der ikke er netværk.

Jeg vil også godt understrege, at det er en tilpasning. Det drejer sig jo fortsat om at se integrationsydelsen i sammenhæng med integrationsloven. Det er et hele. Det er et forsøg på indslusning i det danske samfund og ud på arbejdsmarkedet, sådan som loven er skruet sammen.

Og der er ting, som er lykkedes allerede. Jeg synes, det er overordentlig positivt, at det i boligplaceringen for så mange tilfældes vedkommende – så vidt jeg forstår, er det 95 pct. – faktisk er lykkedes at placere dem, der havde boligbehov. Det er klart, at der kan være nogle problemer, vi skal have løst, hvor man for restriktivt bruger kvoterne i stedet for at tage menneskelige hensyn, men det har jeg også forstået at ministeren vil se på.

Endelig synes jeg, der er grund til at sige, at det naturligvis er en lovgivning, som skal tilpasses. Der er både problemer med undervisning og med arbejdsmarkedet, som vi løbende må se på, men ideen i loven er jeg ikke i tvivl om er helt afgørende for det, vi ønsker i relation til velfærdsreformen.

Det kræver tillid også i den del af den danske befolkning, som hører til i de etniske grupper, i udlændingedelen. Det kræver ro, og det kræver derfor også, at der er ro om administrationen af den del af lovgivningen.

Derfor vil jeg gerne over for indenrigsministeren og regeringen kvittere for det resultat, der er opnået. Der er sket væsentlige ændringer, og der er løst problemer såvel for fiskeren